

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada i Xevi Campubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Prats i Camps

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El PP ultrapassa la línia

La Generalitat Valenciana, en un nou atac a la llengua, ha anunciat que adoptarà un model educatiu que eliminarà la possibilitat d'estudiar íntegrament en català, amb el sistema conegut com a *línia en valencià*. Des que es va adoptar aquest model, es va fer evident que no era l'òptim per a una societat, com la valenciana, que havia de recuperar l'estatus oficial de la seua llengua i promoure'n l'ús social. No és l'òptim perquè és opcional –la qual cosa no permet una igualtat formativa universal– i perquè les imperfeccions que presenta sempre han perjudicat l'opció en català: si l'administració volia, no s'hi destinaven prou mestres amb competència lingüística en l'idioma propi i, d'aquesta manera, l'ensenyament íntegre en la llengua del país era impossible a molts llocs; si hi mancava un sol alumne per a omplir un grup de *línia en valencià*, es descartava aquesta possibilitat, i s'hi imposava la línia en castellà, etcètera.

El model, per tant, acaba prioritant l'ensenyament en espanyol i això envia, des de l'administració, un missatge molt clar a la població: l'espanyol és la primera llengua; el català, l'opcional. Diuen els sociòlegs que el bilingüisme és impossible: una de les dues llengües sempre hi ix perdent, la llengua minoritzada, i l'altra és la que manté el prestigi: la que hom fa servir per a adreçar-se a l'administració; la que l'administració fa servir per a adreçar-se a tothom. Si, a més, el president de la Generalitat la fa servir habitualment en compte de l'altra, el missatge és clar i evident.

Tot i això pot passar, com ha passat al País Valencià aquests darrers vint anys, que la demanda de l'ensenyament en aquesta llengua minoritzada no pare de créixer. Pot passar que la llengua minoritzada, sobretot si és la pròpia d'aquest país, siga l'opció per a moltíssims alumnes –i les seues famílies– que volen estudis en la seua llengua. Perquè és la seua llengua.

La resposta de l'administració a aquesta inesperada i, per a ells, inexplicable tenacitat d'una comunitat lingüística a sobreviure és canviar el model i aplicar-ne un altre en què la diglòssia siga encara més eficient, tot i anar maquillada amb una barroera capa de cosmopolitisme. El conseller valencià del ram, Alejandro Font de Mora, ha optat per un model trilingüe importat de Galícia amb el qual, teòricament, s'estudia un terç del currículum en espanyol, un terç en anglès i un terç en català. Igualtat per a totes tres llengües, diuen ells. Però si el bilingüisme trepitja la llengua minoritzada, què no pot arribar a fer el trilingüisme?

La decisió és un atac claríssim a la llengua, i a tots els qui la parlen. Després de prohibir les emissions de TV3 –la televisió del bocí de país que sí que ha optat per dignificar i oficialitzar la llengua compartida–, el PP pretén reblar el clau.

Als nostres lectors

El PP ha travessat una línia vermella. A la pràctica, el resultat dels itineraris separats en català i espanyol al sistema escolar valencià donava com a resultat que una part molt significativa dels alumnes estudiaven en un context similar al de la immersió lingüística al Principat. I és això, precisament, que es vol evitar des de la Generalitat que presideix Francisco Camps. La batalla serà llarga i no ha fet sinó començar. De manera que aquesta és la primera d'una seguit de portades que no sabem què diran, però sí sobre què tractaran. A més, aquesta setmana volem explicar un efecte secundari de la llei de memòria històrica: l'estat espanyol haurà de reconèixer milers de pensions no contributives per tot el món. En els temps que corren.

Salvador Cot